
Druhá dívka

A. J. Banner

Zatímco Phoebe hledí na svou takřka zrcadlovou podobu, ženiny rysy se zchvějí a rozplývají, jako by se dívala skrz vlny horka za žhavého dne. Není to správné, že zemřel někdo tak mladý, ale Phoebe už pochopila, že nikdo nemá zaručený dlouhý život. Lidé odcházejí v jakémkoliv věku, někdy i minutu poté, co se narodili.

Každý život má svou přirozenou délku, dokud nás Bůh nezavolá domů, říkala Mandy Parkerová na zádušní mši po nehodě. Nebo ta slova možná pronesl někdo jiný – bylo tam tolik lidí a žádný z nich jí nepřinesl útěchu. Podobné aforismy zraňovaly Phoebinu duši a bolest utuhovaly jen silné uklidňující léky v jejím mozku. Vznášela se nad truchlícími jako oblak vytvořený z benzodiazepinů.

Teď má však mysl čistou a ta žena na jejím stole je skutečná. *Vzpamatuj se,* opakuje si. Zhluboka se nadechne a snaží se uspořádat myšlenky. Už se jí přece stalo, že dorazilo tělo, které se podobalo někomu jinému, ale pak se objevily rozdíly, odchylky, a ona si uvědomila, že jde o příbuzného nebo čistě náhodnou podobnost. Nikdy však na stole neviděla takřka přesnou repliku *sama sebe*, nebo aspoň mladou ženu, která by se jí *tolik* podobala.

Tahle žena vypadá jako ona po třicítce, byla tedy možná o deset let mladší než Phoebe, které je čtyřicet tři. Tělo je umyté, kůže ještě vlhká, vlasy mokré a z kohoutku kape voda, která tiše hučí v trubkách mizejících ve zdi. Potrubí tvoří složitou síť rour, odpadů a spojek, chapadel vycházejících zpod přípravných stolů a končících v čističce odpadních vod. Nebylo by dobré kontaminovat zásoby pitné vody.

Na ženině rameni se třpytí kapka jako zapomenutá slza. Vypadá však poklidně, ne smutně, čelo má hladké, bez vrásek. Už netrpí. Phoebe jí skoro závidí.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Renee.

„Ano, jsem,“ odpoví Phoebe a zhluboka se nadechne. „Neměla jsi mi tohle tělo ukazovat, protože vypadá přesně jako já, je to tak?“

Renee přikývne. „Barry a Mike tě asi nechtěli vyděsit. Vypadá jako tvoje dvojče.“

Ale rozdíl tu jsou, pomyslí si Phoebe. Vlasy té mladé ženy jsou světlehnědé, nehty nejsou nakrátko ostříhané a absolvovaly manikúru, a byla silnější, robustnější než Phoebe. Zaoblenější. „Kolik jí přesně bylo?“

„Třicet dva.“

„Příliš mladá,“ řekne Phoebe s těžkým srdcem. „Co byla zač?“ Na cedulce pověšené na kotníku je napsáno PAULINE STEELOVÁ. To jméno jí není povědomé.

„Tvoje dávno ztracená sestřenice nebo snad sestra?“ nadhodí Renee.

„O sestře bych věděla. Rodiče by mi o ní pověděli.“

„Víš to jistě? Chci říct, co kdyby nepověděli?“

„Na co narážíš? Že maminka měla dítě s jiným mužem? To by se nepodařilo utajit. Bylo by mi deset a viděla bych ji chodit s velkým břichem.“

„Nemohla by ses jí zeptat? Mohli bychom teď hned zavolat do Vrbiček a –“

„Sotva si pamatuje moje jméno. Nechci ji rozrušit. A hlavně to není možné.“

„A co tvůj tatínek? Nemohl mít milenku?“

Phoebe si přeje, aby se ho mohla zeptat. Stěží může uvěřit, že je už šest let po smrti. „Táta byl pan Nesmělý. Když mluvil s cizími lidmi, zakoktával se. To si nedokážu představit.“ Jeho oblíbenou zábavou bylo známkovat svým studentům testy z angličtiny.

„No, to je fakt. Byl to do sebe uzavřený vědátor.“

„To je slabé slovo.“ Profesor Raja Glassman byl pro ostatní nenápadný muž, ale pro Phoebe to byl milující otec, její opora během mnoha matčiných výprav do vzdálených zemí, kde vykopávala pradávnné vesnice. Nepamatovala si, že by její otec kdy pohlédl na jinou ženu než na svou manželku. „Ta podoba je jen jenom náhodná.“

„Máš pravdu,“ řekne Renee a její ramena se uvolní. „To se stává, ne? Lidé mívají dvojníky.“

„Ano, přesně tak. Kde jsou papíry?“

„V Barryho kanceláři.“

„Co se jí stalo?“ Phoebe natáhne ruku, ale zarazí se dřív, než se dotkne Paulininy vlasů.

„Nějaký běžec ji našel v jejím autě v parku Waterfront. Předávkování opioidy.“

„To je smutné. Další. Nešťastná náhoda nebo...?“

„Myslím, že se to nepodařilo určit, ale nejspíš nešťastná náhoda.“ Renee si nervózně hraje se svými náramky.

„Co příbuzní?“

„Má jenom matku, žije v Kalifornii. Nedávno prodělala operaci a ještě nemůže létat. Máme ostatky poslat –“

„Žádný otec? Manžel? Sourozenci?“

„Podle všeho ne.“

Phoebe couvne, zvětší vzdálenost mezi sebou a tělem. „Jak se to celé odehrálo? Předpokládám, že zavolal Don z úřadu koronera, je to tak?“

„Ano, mluvil s Barrym a ten pak poslal Mika, aby tělo vyzvedl.“

„Úplně mě z toho vynechali,“ řekne Phoebe hlasem sevřeným zlobou. „Jsem tak křehká, že bych se mohla rozpadnout na kusy, kdybych tam uviděla ležet svou dvojnicí, co? Protože bych možná chtěla být na jejím místě, mrtvá na pitevním stole.“ Zasměje se absurdní snaze ji chránit. „Mohli ji poslat do Posledního útočiště.“

„Poslední útočiště je vyplavené po té bouři z minulého týdne.“

Jaká šťastná náhoda, pomyslí si Phoebe, *díky které tahle moje dvojnice skončila přímo tady, mně pod nosem*. „Víš, co Pauline Steeleová dělala tady v Bayportu?“

„To netuším. Myslím, že žila v Portlandu.“

„Vážně? V Oregonu?“

„Zvláštní, co?“ řekne Renee.

„Vážně divné,“ přitaká Phoebe. „Mohla bys mě s ní nechat chvilku o samotě?“

Renee zaváhá, hraje si s pramenem vlasů. „Já nevím – možná by sis měla udělat pauzu, nadýchat se čerstvého vzduchu.“

„Nepotřebuju čerstvý vzduch,“ odsekne Phoebe. Je nezlomná. To, čím prošla, ji zatvrdilo, posílilo.

Renee ztíší hlas do naléhavého šepotu. „Co když se na mě Barry naštve? Potřebuju tuhle práci. Nemůžu se vrátit do New Yorku. *My oba* se tam nemůžeme vrátit.“

Phoebe ví, co má Renee na mysli. Její návrat do Bayportu byl ukvapený – utekla svému manželovi a přes celou zemi s sebou přivezla svého syna Vika.

Je však lepší moc se nevyptávat. „Já ti tuhle práci sehnala,“ zašeptá Phoebe, „a postarám se, abys o ni nepřišla.“

„Jsem pořád ve zkušební lhůtě,“ odpoví Renee šeptem. „I po šesti měsících. Barry si myslí, že se na tuhle práci nehodím.“

A má asi pravdu, zachce se Phoebe říct. Tohle není tvé poslání. „Jen klid,“ řekne místo toho. „Pospíším si. Jenom se chci podívat zblízka. Dvě minuty.“

„Dobře, ale ani vteřinu navíc.“ Renee si povzdechne a odejde z místnosti.

Phoebe se podívá na mrtvolu. „Co se ti stalo? Jak jsi skončila tady? Kdo jsi byla?“ Odhrne prostěradlo zakrývající ramena a vnímá při tom nehybnost těla na stole, sraženou krev v neprůchodných žilách. A pak, na Paulině pravé paži těsně nad loktem spatří povědomé tetování, jedinečný, složitý černobílý motiv, tak pečlivě vyobrazený. Je nezaměnitelné, velmi charakteristické. Motýl v letu, jehož křídla se na jedné straně rozpouštějí v množství menších odlétajících motýlků, kteří se mění v okvětní lístky, menší a menší, na pomezí života a smrti. Phoebe už tohle tetování viděla na displeji manželova mobilu.

Připadá si, jako by se jí vzduch v plicích měnil na jedovatý plyn. *Dobře, zachovej klid. Nedělej ukvapené závěry.*

Ale tohle není náhoda. Pauline sem možná přišla najít Loganovu vdovu, aby se omluvila za milostný románěk. Musela vědět, že je mrtvý. Přijela sem však tři roky po jeho pohřbu.

Phoebe vytáhne z kapsy mobil a pořídí několik snímků tetování. Potom shrne prostěradlo k Paulině pupíku a hledá na jejím trupu a pažích známky poranění, nějakou zjevnou příčinu smrti. Nic. Pauline mohla prostě usnout a už se neprobudit.

Phoebe začne stahovat prostěradlo ještě níž, ale zarazí se. *Tohle nezvládnou.* Je zvyklá vidět mrtvá těla v jakémkoliv stavu – potlučená, zničená chorobami, oblečená i nahá. Ale tohle je jiné. Nechce ho vidět celé. Nechce mít v hlavě podobu ženy, která možná spala s jejím manželem.

Phoebe vytáhne prostěradlo nahoru a v hlavě se jí množí obvinění. Touží probrat Pauline z mrtvých, aby se jí mohla zeptat, jak dobře se znala s Loganem a proč přijela do města. Phoebe však už zná odpovědi. Byla by naivní, kdyby si nepřipustila pravdu. *Byla naivní, tehdy. Naivní a záměrně slepá.*

Třeba to není stejné tetování, jaké viděla na displeji jeho mobilu. Ale ve světě nemůže být mnoho rozpouštějících se motýlů přesně stejných barev jako na ženě, která se jí tak podobá.

Listuje fotografiemi v mobilu až do doby před třemi lety. Dosud se na ty šťastné dny neodvážila podívat. Se skřípějícími zuby posouvá snímky plné radosti z minulého života, který jí už nepatří.

Prst se jí třese, mělce dýchá. Tady to je: motýl na jeho domovské obrazovce. Vyfotila si jeho mobil svým, když spal, když už jí instinkty začínaly napovídat, že něco není v pořádku. Když neměla nic než tušení. Když potřebovala konkrétní důkazy.

Jeho telefon už je dávno pryč, ale Phoebe si živě pamatuje noc, kdy to tetování uviděla. Může si ji přehrát jako video se všemi detaily. Pamatuje si, jak zpod ní Logan vytáhl svou paži a obrátil se k ní v posteli zády. Měsíc skoro v úplňku jasně zářil a světlo se odráželo od jeho tmavých vlasů. Starožitné hodiny na nočním stolku hlasitě tikaly a jí napadlo, jak mohl někdo před sto lety spát v takovém hluku.

Ale Logan v něm spokojeně pochrupeval. Přivezl jí ty hodiny jako dar, další sběratelský kousek k ostatnímu harampádí. Aspoň že si na ni vzpomněl, když byl pryč. Teď, když byl doma, se jí trochu ulevilo, přestože přijel pozdě a tvrdil, že ho zbrzdil provoz na dálnici z Portlandu. Řekl, že převrácený kamion zastavil dopravu na kilometry daleko.

Pověděla mu, že bývá pryč příliš často. Potřebovala ho doma a on jí to slíbil. *Pracuju na naší budoucnosti*, řekl. *Bude se ti líbit, jen počkej a uvidíš*.

Jí však ležely v hlavě Příznivé větry. Barrymu nezbyvalo, než vést podnik bez jeho partnera, a když se Logan vrátil z veletrhů, slyšela občas, jak se ti dva hádají v Barryho kanceláři. Připadala si opomíjená. Logan jí slíbil, že na ni převede část pohřebního ústavu, protože je chytrá, talentovaná a má dobré nápady. Pak se však před ní začal uzavírat.

Změnil se i v jiných detailech. Dotýkal se jí jen mimoděk, ze zvyku. A byl jinak cítit. Občas z něho táhl odér nočního klubu, slabý pach tabáku a alkoholu, který mu ulpěl na kůži. On však tvrdil, že ve dne seděl na poradách a noc prospal ve svém hotelovém pokoji.

Když se vrátil z Portlandu, neustále zíval a tvrdil, že tvrdě pracoval a potřebuje se vyspat. To i přesto, že si oblékla novou, prakticky průhlednou noční košilku. Nebylo to poprvé, co se vymluvil. Choval se k ní chladně, jako nějaký cizinec, který spí vedle ní na lehátku ve vlaku.

Když začal znovu chrápat, vyklouzla z postele a po špičkách došla k psacímu stolu ozářenému měsícem. Vyprázdnil na něj obsah svých kapes. Mince, zmačkané bankovky, přeložená účtenka. Peněženka. Klíče. Mobil.

Popadla telefon, vyšla na chodbu a stiskla tlačítko. Displej se rozsvítil. Změnil si obrázek na ploše. Už tam nebyla fotografie jejich zahrady v létě. Místo ní tam byla paže s propracovaným tetováním. Ženské nadloktí, štíhlé, ale svalnaté a opálené. Intimní záběr zblízka.

Phoebe ztuhla v žilách krev a udělalo se jí zle od žaludku. Něčeho takového se bála. Chtěla vidět jeho oči naplněné láskou, jako tenkrát, když odříkával jejich svatební slib. Naplánovali obřad společně, spolu taky prošli nejruznější brožury cestovních kanceláří, když vybírali cíl své svatební cesty. A mnoho dalšího. Jak by jí tohle mohl udělat?

Nebo byla jen paranoidní?

Viděla už stovky tetování, ale žádné se nepodobalo tomuhle.

Ne, nebyla paranoidní a nešlo jen o to tetování. Změny v jeho chování se v průběhu doby nashromáždily natolik, až na jejich vystižení stačilo jediné slovo: *nevěrný*.

Nepouštěj se na tenhle tenký led, napomenula se. V zoufalé touze po nevinném vysvětlení se uchýlila k nepravděpodobným scénářům. Učil se tetovat a chtěl ji tou novinou překvapit, přesvědčovala sama sebe, ale zároveň vyfukávala čtyřmístné heslo. Jestli se dostane do jeho telefonu, třeba najde e-mail, textovky, další fotografie. Důkazy. A bude mít jistotu.

Musela udělat chybu. Heslo nefungovalo. Zkusila to znovu. Pořád nic. Nechtěla riskovat třetí pokus. Jeho telefon by se mohl uzamknout a on by věděl, že slídila.

Kdyby se ho zeptala, proč si změnil kód v mobilu, poskytl by jí narychlo vymyšlené, hodnověrné vysvětlení. Řekl by, že ho telefon požádal, aby změnil heslo, nebo že si stáhl novou verzi operačního systému a při tom zvolil jinou čtveřici číslic.

Nejraději by vpochozovala zpátky do ložnice, zatřásla jím, aby se probudil, a praštila ho mobilem do hlavy. Pak by požadovala, aby jí řekl, kdo je ta žena a proč má v telefonu tetování na její paži.

Phoebe měla však dobré důvody, proč zůstat zticha. Nechtěla se teď hádat. Ani kdykoliv jindy. Bylo by to zbytečné. Věděla, že by se k nevěře stejně nepřiznal.

A byla tak unavená. Byl to ten druh únavy, který se usadí v kostech a tlačí na hrudi. Neměla sílu s ním bojovat, vyvracet jeho smyšlená vysvětlení, která ji měla zpacifikovat.

Vrátila se do postele a upadla do přerývaného, neklidného spánku. Když se ráno s trhnutím probudila, byla jeho polovina postele prázdná. Našla ho u kuchyňského stolu, jak usrkává kávu a čte noviny. Jeho mobil ležel na kuchyňské lince. Když kradmo ťukla do displeje, objevila se povědomá barevná fotografie jejich zahrady. Motýlí tetování bylo pryč.

Nakonec se ho na ně zeptala a on jí bez mrknutí oka odpověděl, že to tetování viděl na nějaké cizí ženě a napadlo ho, že by si je možná v budoucnu nechal udělat také. Vlastně, řekl, by mohli mít stejná tetování, on a Phoebe, se dvěma motýly.

Vycítila, že si tu odpověď právě vymyslel. Trval na tom, že tu tetovanou ženu nezná – copak není na světě nepočítaně lidí s obrázky na kůži? Nevídá snad mnoho z nich v márnici?

Musela uznat, že je to pravda, ačkoliv jí vzadu v mysli blikalo varovné světlo. Na ten snímek se ho zeptala ještě několikrát. Jeho odpověď byla po každé stejná a navíc jí poskytl přesvědčivé vysvětlení změny hesla: aktualizoval si operační systém.

Teď, o tři a půl roku později, se Phoebe svírá žaludek. Samotnou ji překvapí její reakce, zoufalá potřeba nalézt dokonce i teď nějaké nevinné vysvětlení. Touží Logana očistit, pamatovat si ho jako poctivého muže. Byl to však podvodník, sukničkář. *Pauline nejspíš šukala s mým manželem*. Možná sem přišla... pro odpuštění. Teď, po takové době.

Třeba je to přehnaná reakce, pomyslí si Phoebe. Její mozek vytváří domněnky založené na pouhém tetování. Jenže ono to nebylo jen tetování. Pamatuje si tlumené telefonáty za zavřenými dveřmi jeho domácí pracovny, dlouhé cesty, během nichž jí někdy nezvedal telefon, jeho občasný nepřítomný výraz. To, jak lhal kvůli drobnostem. A po letech, která s ním prožila, se Phoebe spoléhá na svůj instinkt. Ano, věděla, chápala, že Paulinino tetování je jen vrcholek příslovečného ledovce.

Jsem ráda, že jsi mrtvá, Pauline Steelová, pomyslí si Phoebe, ale pak sebou trhne hrůzou ze své nenávisti. Nemyslela to tak. Chudák Pauline. Třeba ta naivní dívka neměla ani tušení o Loganově druhém životě. Nejspíš ji podváděl stejně jako Phoebe. Ale Pauline se objevila teď, ne před třemi lety.

Když se Phoebe vrátí do své pracovny, zavolá Donovi na mobil. V uších jí zní jeho vzkaz, hluboký hlas s nosovým přízvukem: *Dovolali jste se Donaldu Westfieldovi z úřadu okresního koronera. Prosím, zanechte vzkaz...*

„Musím si s tebou promluvit o Pauline Steelové,“ vyhrkne a snaží se, aby to znělo věcně. „Zavolej mi, jakmile to půjde.“

Potom zapne počítač a zadá do Googlu jméno Pauline Steelová. Vyskočí na ni odkazy na její facebookové a instagramové účty, soukromé a uzamčené. Na profilové fotografii se dívá do slunce. Usmívá se, její světlehnědé oči jsou jasné a plné života. *Tímhle se lišíme*, pomyslí si Phoebe. *Moje oči jsou tmavší.*

Několik Paulininých postů na Facebooku je označených jako „veřejné“. Snímky horských vrcholů a knih v knihovně, otřepané citáty a jiná klišé. Měla ráda folkové skupiny a seriály na Netflixu. Uvedla, že je z Portlandu v Oregonu. Popřejte mi štěstí na mé cestě, napsala v jednom postu pod fotografií cesty mizející v mlžném lese. A pak: Pomozte mi objasnit tu záhadu. Phoebe zalistuje komentáři. Jeden napsala Xia Pageová, žena s ostrými rysy a nakrátko ostříhanými vlasy s fialovými melíry. Ten chlap má ve zvyku mizet. Je to hajzl.

Měla na mysli Logana? Byl to výstřel naslepo, ale vyloučit to nemohla. Phoebe klikla na Xiin profil. Mnoho jejích informací je veřejných, nechráněných nastavením soukromí. Pracuje v restauraci nazvané Forever Vegan. Phoebe listuje fotografiemi z jejích horských túr, posezení s přáteli a rodinou, a na jednom snímku je vyfocená s Pauline, jak družně pojídají špagety na místě vypadajícím jako jídelní kout. Drsnáčky a spolubydlící navždy.

Tak Pauline a Xia byly spolubydlící. Phoebe projde Xiin profil a pak si zapíše všechny informace, které z něj získá. Xiino jméno, název podniku, kde pracuje. Pokud by bylo třeba, mělo by být snadné najít Paulininu poslední adresu v Portlandu, která by mohla stále být Xiinou adresou.

Nikde na internetu nejsou obrázky Paulinina neobvyklého tetování. Phoebe zkouší nejrůznější klíčová slova a prochází stovky fotografií, až jí začnou bolet shrbená ramena a vidí rozmazaně.

Když vstane a protáhne se, je pracovní doba skoro u konce. Ví toho o trochu víc, než když poprvé uviděla Pauline na stole. Don jí nezavolal zpátky. Jak zaneprázdněný může koroner být?

No co, když jí neposkytne další odpovědi on, najde si je sama. Phoebe se proplíží chodbou a odemkne sklad osobních věcí, kam se ukládá vše, co měli

zesnulí při sobě. Ve vzduchu víří prach zachycený v zimním slunci proudícím dovnitř jediným oknem. Tato místnost je jakýmsi hřbitovem, dočasným pohřebišťem majetku mrtvých, který tam čeká, než si ho vyzvednou pozůstali. Skoro zapomenuté místo.

Několik krabic tam leží pár měsíců, jiné třeba rok. K těmto nevyžádaným osobním věcem patří zpopelněné ostatky, uložené v jiném skladu. Pročítá štítky na krabicích, dokud nenajde Paulinu v prostřední polici, přímo vepředu.

Propašuje krabici do své kanceláře. Zdejší pravidla nedovolují prohrabávat se věcmi zesnulých, ale ona si je jen vypůjčila předtím, než budou odeslány příbuzným. Pokud se někdo zeptá, řekne, že plní svou povinnost, pořizuje předepsaný inventář, dokumentuje každou drobnost.

Uvnitř krabice leží návrhu vytištěný seznam, podepsaný a datovaný Reneeovým rozmáchlým rukopisem. Phoebe ho položí stranou a vyndá Pauliny věci jednu po druhé. Modrá bavlněná tanga, džíny o číslo větší než její. Ponožky, nepromokavé šněrovací boty, také o číslo větší.

Pod pletenou šálou najde černou kabelku obsahující růžovou rtěnku, malý kartáč na vlasy, balzám na rty, zvlhčující oční kapky. Kroužek s cvakátkem na nehty, miniaturní baterkou a několika klíči. Vypnutý iPhone podobný tomu jejímu, do kterého však nepasuje její nabíjecí kabel.

Objeví peněženku, ve které je řidičský průkaz s oregonskou adresou. Vyfotografuje si ho svým mobilem. Pauline vážila padesát pět kilo, o pět víc než Phoebe. Oči: kaštanové. Vlasy: hnědé. Výška: metr šedesát pět. O pět centimetrů vyšší než Phoebe. Žádné kreditní karty.

V Paulinině kabelce je taky rulička antacidových tablet, červeně potažená pilulka, jeden cent. Množství navštívenek a malých fotografií. Phoebe chvíli trvá, než je všechny prohlédne. Na rubu jedné navštívenky je přilepená vybledlá fotka, zmačkaná a natržená na jedné straně. Je to jen polovina barevného snímku. Nejprve přesně nechápe, na co se dívá. Ty vlasy, úsměv, oblečení. Poznává to oblečení, dav v pozadí na tržišti Pike Place Market v centru Seattlu. Roztřesou se jí ruce a místnost jako by zahalil mrak. Hrdlo jí stisknou neviditelné ledové prsty. Nemůže to být pravda, ale je tomu tak. Phoebe právě našla v Paulinině kabelce svou fotografii.

Přeložil Ondřej Duha